

и макаръ бы сѧ азъ нарічалъ чи сѧмъ нещастенъ, па было или за ради тока, що по далеко отъ носатъ си некидъ, или было за ради тока, що ми є сърдце-то ранено за ради неиспленены-те ми желанія; пакъ є зато онокъ състояніе въ кое-то сѧ на мирамъ, за мене найдобро, защо си ма Ты, человѣколюбче, премудрый и многомилостивый Отче и Боже мой, въ него поставилъ!

О, какъ сѧмъ веселъ и въ себѣ миренъ; нѣкакъ сладость тече презъ сички-те ми жилы. Азъ осѣщамъ на себѣ, азъ знаю, Боже, чи сѧмъ Твоє чедо! Отче духовный! Ты живѣешъ въ мене. Наша-та душа ѿ само тогава подплъзно Тебе и Твой-атъ промыслъ на пътоворе-те да познає, кога сѧ отъ тога гнилежъ на подложно-то тѣло разреши. Тогава ѿ и себѣ и томъ поредзкъ въ скѣта-лгъ по дѣлбоко и по ясно да прозрѣ.

Ако и да є предъ мене сичко-то темно и мрачно, но предъ Тебе, Боже, нищо но є темно и мрачно. — Ако и да сѧ мене чини, чи никакъ нещъ да могъ да сѧ избавъ отъ бѣдъ-тъ, въ кои-то сѧ на мирамъ, нити чи ѿжъ да могъ да сѧ повѣрня въ първо-то си спокойство; но за Тебе, Боже, нищо не є невозможно. — Ако бы сърдце-то ми въ тѣшки мажки въздыхало и заплакало сѧ — кой-то слезы надѣй да ми припишешъ, Боже и Отче мой, за грѣхъ; — зато ѿжъ азъ пакъ сѧ сыновно на Тебе надѣланіе да выкамъ: нека вѣде Твой-тъ колїкъ въ сичко, защото онокъ ѿ то Ты искаша, то є найдобро.